

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Václava Štencla a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **SBS DŘEVOSTAVBY, s.r.o.**, sídlem Francouzská 55/52, Praha 10, zastoupená prof. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem, sídlem Revoluční 1546/24, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2022, č. j. 332-8015-K3-8.4.2019-0108/JJ-2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 9 Ad 9/2022-93,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 9 Ad 9/2022-93, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 6. 2022, č. j. 332-8015-K3-8.4.2019-0108/JJ-2, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasačních stížnostech částku 28 570 Kč k rukám jejího zástupce prof. JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předchozí řízení

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím nevyhověla žádosti žalobkyně o prominutí penále ve výši 236 972 Kč z důvodu pozdního zaplacení dluhu na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Žalobkyně žádost odůvodnila tím, že prodlení s úhradou pojistného „způsobili hlavně úředníci Obvodního soudu v Mladé Boleslavi, protože [...] svojí nedbalostí a neschopností zadržovali finanční plnění ve výši 278 400 Kč“. Konkrétně žalobkyně poukázala na vleklý soudní spor trvající od roku 2010 do roku 2017, ve kterém se domáhala po třetí osobě doplatku ceny díla, a popsala postupné zaplacení dlužného pojistného vždy poté, co obdržela část ceny díla. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí shledala, že druhotná platební neschopnost je běžným podnikatelským rizikem a tvrzené způsobení prodlení úředníky soudu nemůže jít k tíži žalované. Žalobou napadené rozhodnutí je již druhým rozhodnutím ve věci, neboť původní zamítavé rozhodnutí ze dne 6. 5. 2019, č. j. 332-8015-K3-8. 4. 2019-0108/JJ, Městský soud v Praze zrušil rozsudkem ze dne 18. 3. 2022, č. j. 3 Ad 11/2019-45, pro nepřezkoumatelnost.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou městský soud nejprve odmítl usnesením ze dne 27. 11. 2023, č. j. 9 Ad 9/2022-42, pro odpadnutí předmětu řízení, neboť v průběhu soudního řízení bylo žalobkyni penále prominuto *ex lege* na základě zákona č. 181/2023 Sb., o mimořádném odpuštění penále z pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a exekučních nákladů. Na základě kasační stížnosti žalobkyně však Nejvyšší správní soud toto usnesení zrušil rozsudkem ze dne 22. 3. 2024, č. j. 8 Ads 24/2024-22, a věc vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že nedošlo ke zrušení napadeného správního aktu (a tudíž odpadnutí předmětu řízení), nýbrž pouze k zániku jeho účinků.

[3] Městský soud proto následně vydal v záhlaví označený rozsudek, kterým žalobu zamítl. Zdůraznil, že předmětem jeho posouzení je dodržení mezí správního uvážení žalovanou, a nepřísluší mu proto přezkoumávat, zda je druhotná platební neschopnost legitimním důvodem k prominutí penále. Napadené rozhodnutí podle městského soudu obsahuje přezkoumatelnou úvahu o tom, že riziko druhotné platební neschopnosti je běžným podnikatelským rizikem a nikoliv tvrdostí, kterou by bylo nutné odstraňovat pomocí institutu prominutí penále. Jestliže žalovaná přistoupila ke správnímu uvážení ohledně existence důvodu k prominutí penále, je evidentní, že měla za splněné tři základní podmínky dle § 2 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 161/1998 Sb., o promíjení penále správami sociálního zabezpečení. I pokud by je žalovaná opomněla posoudit, nepřivodilo by to žalobkyni zkrácení na jejích právech.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále také „stěžovatelka“) kasační stížnost. Zejména namítla, že se žalovaná i městský soud neřídily závazným právním názorem vyjádřeným v prvním zrušujícím rozsudku ze dne 18. 3. 2022, č. j. 3 Ad 11/2019-45. Žalovaná se měla důkladněji zabývat podmínkami pro prominutí penále, zejména tím, zda v jejím případě existovala *tvrdost*, kterou je potřeba odstranit. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí nezabývala její argumentací, že nebyla schopna dlužné pojistné uhradit z důvodu pochybení jiného státního orgánu – Okresního soudu v Mladé Boleslavi, který pochybením svých zaměstnanců zadržoval finanční prostředky žalobkyně. Stěžovatelka má za to, že veškeré podmínky stanovené v § 2 odst. 1 písm. a) až c) vyhlášky č. 161/1998 Sb.,

pokračování

o promíjení penále správami sociálního zabezpečení, splnila. Dlužné pojistné bylo uhrazeno, a proto je v rozporu se smyslem právní úpravy, pokud jí penále nebylo prominuto. Pokud městský soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost nezrušil, zatížil svůj rozsudek stejnou vadou.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na odůvodnění soudu a svou předchozí argumentaci s tím, že penále bylo odpuštěno *ex lege*, a není možné o něm znovu rozhodovat v rámci řízení o odstranění tvrdosti prominutím penále. Dále argumentovala, že stěžovatelce nevznikla žádná škoda v rámci řízení o odstranění tvrdosti prominutím penále, ani vedením soudního řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] V posuzované věci se jedná o opakovanou kasační stížnost, u níž však není naplněn důvod nepřipustnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nepřipustnost opakované kasační stížnosti podle tohoto ustanovení má totiž za cíl zabránit pouze tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které *„již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“* (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Kasační námitky v nové kasační stížnosti se však vůbec netýkají otázky posuzované Nejvyšším správním soudem v jeho předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 22. 3. 2024, č. j. 8 Ads 24/2024-22, tj. otázky, zda předmět soudního řízení v důsledku odpuštění penále *ex lege* odpadl. K meritu věci se Nejvyšší správní soud dosud nevyjádřil. Kasační stížnost je proto přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k posouzení kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je důvodná.

[8] Stěžovatelka předně namítá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, a proto je měl městský soud zrušit. Tím, že tak neučinil, zároveň postupoval (stejně jako žalovaná) v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným v předchozím zrušujícím rozsudku městského soudu č. j. 3 Ad 11/2019-45.

[9] Právním základem pro rozhodnutí žalované je § 104ch odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), podle něhož mohou Ministerstvo práce a sociálních věcí a v oboru své působnosti také Ministerstvo obrany, Ministerstvo vnitra a Ministerstvo spravedlnosti zcela nebo částečně prominout z důvodu odstranění tvrdosti penále. Na toto ustanovení pak navazuje § 2 odst. 1 písm. a) až c) vyhlášky o promíjení penále správami sociálního zabezpečení. Podle něj je podmínkou pro prominutí penále to, že a) plátce zaplatil pojistné splatné do dne vydání rozhodnutí žalované o prominutí penále; tato podmínka se považuje za splněnou, pokud úhrn pojistného a penále, které plátce pojistného zaplatil do tohoto dne, dosahuje aspoň úhrnu pojistného, které měl zaplatit do tohoto dne, b) vůči plátci pojistného není podán návrh na zahájení insolvenčního řízení a c) plátce pojistného nevstoupil do likvidace.

[10] Nejprve Nejvyšší správní soud posoudí námitku nerespektování závazného právního názoru ve vztahu k posouzení tří podmínek vyjmenovaných v § 2 odst. 1 vyhlášky o promíjení penále správami sociálního zabezpečení.

[11] Tyto tři podmínky městský soud ve svém předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45 citoval v odstavci 18. Na to navázal v odstavci 19 následujícím závěrem: „*V dané věci podle soudu se uvedenými podmínkami napadené rozhodnutí nezabývá. Není z něj zřejmá úvaha, jak žalobcem tvrzené okolnosti při zamítavém rozhodnutí žalovaná zohlednila, jaký měly vliv na zamítnutí žádosti žalobce, či zda nemohl být žalobce alespoň zčásti uspokojen.*“ V dalších odstavcích pak podrobněji rozvedl, proč mělo být žalobou napadené rozhodnutí odůvodněno, a v odstavci 26 uzavřel, že napadené rozhodnutí je vadné pro nedostatek odůvodnění a v odstavci 28 tuto vadu kvalifikoval jako důvod pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proti tomuto rozsudku žalovaná nepodala kasační stížnost, ač tak učinit mohla. Závazný právní názor je přitom z uvedených odstavců zřejmý – žalovaná musí své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit, musí se zabývat podmínkami vyjmenovanými v § 2 odst. 1 vyhlášky o promíjení penále správami sociálního zabezpečení a musí uvést úvahu, jak žalobkyní tvrzené okolnosti zohlednila a zda nemohla být stěžovatelka alespoň zčásti uspokojena.

[12] V napadeném rozsudku pak městský soud v odstavci 43 uvedl, že v rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45 zavázal žalovanou k tomu, aby se zabývala podmínkami dle § 2 odst. 1 vyhlášky o promíjení penále správami sociálního zabezpečení. Na to v odstavci 44 výslovně přisvědčil námitce stěžovatelky, že „*ani nyní napadené rozhodnutí explicitní úvahu o naplnění podmínek pro prominutí penále dle § 2 vyhlášky č. 161/1998 Sb., neobsahuje.*“ V následujícím odstavci však uvedl, že závěry rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45 je nutno uvést do kontextu, a rozvedl, že jestliže žalovaná přistoupila ke správnímu uvážení ohledně existence důvodu k prominutí penále, evidentně měla za splnění uvedené tři základní podmínky. Na závěr pak dodal, že i pokud by je žalovaná opomněla posoudit, nepřivodilo by to stěžovatelce zkrácení na jejích právech. Žalobu proto ani v této části neshledal důvodnou.

[13] Z výše uvedeného je patrné, že se městský soud v napadeném rozsudku odchýlil od závazného právního názoru vysloveného v rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45. Fakticky totiž shledal, že na požadavku, aby žalovaná zdůvodnila naplnění podmínek § 2 odst. 1 vyhlášky o promíjení penále správami sociálního zabezpečení, není potřeba trvat. Tento postup je však nepřipustný.

[14] Jak shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50 (č. 4321/2022 Sb. NSS.), nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího. V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „*není prostor pro polemiku*“. Ostatně ani Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského

pokračování

soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, ač mohl, a proti jeho závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu.

[15] Shledal-li tedy městský soud, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45, měl žalobou napadené rozhodnutí zrušit bez dalšího. Městský soud již nebyl oprávněn své předchozí závěry relativizovat či „dovyprávět“ s tím, že na dříve požadovaném odůvodnění určitých otázek není potřeba trvat, respektive že by taková vada ani nemohla zkrátit stěžovatelku na právech. Zakládal-li tento nedostatek důvod pro zrušení dle rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45, nutně měl městský soud uzavřít, že byl tento důvod naplněn i v případě nového rozhodnutí žalované.

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou také v tom, že žalobou napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností ve vztahu k posouzení otázky, zda stěžovatelkou uváděné skutečnosti jsou důvodem pro prominutí penále (tj. zda jde o tvrdost zákona ve smyslu § 104ch zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, kterou je namíste odstranit). Oproti svému předchozímu rozhodnutí totiž žalovaná sice uvedla určité důvody, ovšem zcela nedostatečné.

[17] Důvody, pro které stěžovatelka požádala o prominutí penále, lze shrnout tak, že její prodlení s úhradou pojistného bylo způsobeno průtahy v občanském soudním řízení vedeném u Okresního soudu v Mladé Boleslavi. Stěžovatelka také zdůraznila, že jakmile řízení skončilo a ona prostředky obdržela, okamžitě dlužné pojistné uhradila. Žalovaná nově žádost stěžovatelky zamítla se strohým odůvodněním, že druhotná platební neschopnost je běžným podnikatelským rizikem a ani pochybení soudu nemůže jít k tíži žalované. Městský soud považoval tuto úvahu za dostatečnou s tím, že mu nepřísluší přezkoumávat, zda je druhotná platební neschopnost legitimním důvodem k prominutí penále či nikoliv, neboť posuzuje pouze dodržení mezí správního uvážení. Dodal, že žalovaná nedisponuje pravomocí přezkoumávat tvrzený nesprávný postup jiného orgánu veřejné moci a ze správního spisu nejsou zjevné žádné podklady, které by tvrzení stěžovatelky prokazovaly. Stěžovatelka podle něj žádnou jasnou argumentaci, která by odkazovala na pochybení správního orgánu, nevedla.

[18] Se závěry městského soudu Nejvyšší správní soud nesouhlasí a ztotožňuje se se stěžovatelkou, že napadené rozhodnutí bylo v této části nepřezkoumatelné.

[19] Nutnost řádně odůvodnit rozhodnutí o žádosti o prominutí penále již podrobně rozvedl městský soud ve svém předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45 a nyní nemůže být předmětem sporu. S ohledem na úpravu obsaženou v § 104ch odst. 4 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení však Nejvyšší správní soud považuje za potřebné tento závěr ve stručnosti zdůvodnit. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že *rozhodnutí o žádosti o prominutí penále nemusí obsahovat odůvodnění a opravné prostředky proti němu se nepřipouštějí. Na řízení o prominutí penále se nevztahuje správní řád.* Přes tuto úpravu je ale řádné odůvodnění rozhodnutí nezbytným předpokladem pro naplnění čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí.* Ačkoliv neexistuje veřejné subjektivní právo na prominutí penále za nezaplacení sociálního pojistného (či jeho prominutí v určité výši), má žadatel právo se

před správními soudy domáhat přezkumu správního rozhodnutí a dodržení řádného procesu. Penále má navíc charakter „trestu“ a jelikož vzniká automaticky ze zákona, je namísto se otázkou individualizace výše stanoveného penále zabývat alespoň v řízení o jeho prominutí. Správní orgány se tedy na jednu stranu nemusí držet přísných formálních požadavků na podobu rozhodnutí dle příslušných ustanovení správního řádu. Na stranu druhou, aby žadatelka (stěžovatelka) mohla seznat, proč její žádost správní orgán posoudil tak, jak ji posoudil, mohla se proti rozhodnutí účinně a efektivně bránit a soud mohl postup a meze správního uvážení správního orgánu přezkoumat, musí být rozhodnutí o žádosti odůvodněno přinejmenším v případě nevyhovění (popř. částečném nevyhovění) žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2021, č. j. 8 Ads 231/2019-28).

[20] Ustanovení § 104ch odst. 1 zákona o provádění sociálního zabezpečení je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu – tvrdost – a správního uvážení (*správní orgány mohou zcela nebo částečně prominout*). Jeho aplikace proto závisí na posouzení konkrétních okolností případu. Zákonodárce tím vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace je neurčitému právnímu pojmu podřaditelná, či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný možný právní následek. Je pak právě na uvážení správního orgánu – ve stanovených mezích – takový následek určit, jmenovitě zda žádosti dlužníka vyhovět a penále (částečně) prominout. Právě dodržení těchto mezí však ve správním soudnictví přezkoumatelné je, jak ostatně plyne výslovně z ustanovení § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[21] Požadavků, které klade judikatura na odůvodnění obdobných rozhodnutí, si byl městský soud vědom, jestliže přezkoumával dodržení mezí správního uvážení o důvodnosti žádosti. Vycházel přitom, stejně jako Nejvyšší správní soud, z již citovaného rozsudku č. j. 8 Ads 231/2019-28, který se touto otázkou zevrubně zabýval. I přesto městský soud nastíněné závěry na projednávanou otázku aplikoval nesprávně.

[22] V projednávané věci žalovaná i přes závazný právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 3 Ad 11/2019-45 fakticky rezignovala na vypořádání stěžejní části stěžovatelčiny argumentace. Její podstatou nebyla samotná (běžná) druhotná platební neschopnost, nýbrž to, že se na jejím vzniku podle stěžovatelky podílel stát (Okresní soud v Mladé Boleslavi), neboť jí nebyl schopen poskytnout vůči jejímu dlužníkovi včasnou ochranu. Žalovaná na stěžovatelkou popisované okolnosti v jedné ze dvou svých úvah nereagovala vůbec (vyjádřila se toliko obecně k druhotné platební neschopnosti bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem věci) a v druhé reagovala zcela nepřiléhavě tím, že pochybení soudu jí nemůže jít k tíži. Tento druhý argument je však nelogický, a vybočuje proto z mezí správního uvážení. Zaprvé, prominutí penále nejde k tíži žalované, jedná se o standardní zákonný institut. Zadruhé, prominutím penále se snižují příjmy státního rozpočtu, a bylo by proto možné spíše hovořit o finanční zátěži pro stát jako celek. V takovém případě ovšem není zřejmé, proč by případné pochybení státního orgánu obecně nemohlo státní rozpočet tímto způsobem zatížit. A nakonec, zatřetí, žalovaná by o žádosti neměla uvažovat v kontextu toho, jak to zatíží ji nebo státní rozpočet, nýbrž v kontextu individualizace „trestu“ dlužníka (viz bod [19] výše).

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelka v žádosti označila důkazy na podporu svých tvrzení. Z doručanky datové zprávy, kterou žádost o prominutí penále

pokračování

žalované zaslala, vyplývá, že mimo jiné měl být její přílohou (podle označení souboru) i rozsudek o odvolání v občanském soudním řízení. Tento rozsudek, ani několik dalších podkladů, které měly být přílohou datové zprávy, součástí správního spisu nejsou. I kdyby však šlo toliko o nedůslednost žalované při kompletaci správního spisu pro soudní přezkum a tento nedostatek by byl městským soudem napraven za pomoci výzvy k doplnění správního spisu, nemohlo by to nic změnit na závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná; městský soud měl zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a nerespektování závazného právního názoru. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil. Zároveň podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 a) a c) a § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil také žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť pro to byly důvody již v řízení před městským soudem. V dalším řízení je žalovaná vázána výše vysloveným právním názorem soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Od závazného právního názoru se lze odchýlit pouze v případě změny skutkových či právních poměrů (oproti stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí) a dále při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, čj. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS).

[25] Jelikož Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně rozhodnutí správního orgánu, je podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu. Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, je povinen rozhodnout i o nákladech tohoto předchozího řízení.

[26] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení před soudem, které vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované.

[27] Náklady řízení stěžovatelky tvoří odměna a náhrada hotových výdajů jejího zástupce a soudní poplatky ve výši 8 000 Kč (3 000 Kč za řízení před městským soudem a 5 000 Kč za první řízení o kasační stížnosti; druhé řízení o kasační stížnosti nebylo zpoplatněno – viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014-60, č. 3396/2016 Sb. NSS, a § 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Za zastupování v řízení před městským soudem přísluší zástupci odměna za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a vyjádření ze dne 20. 9. 2022) ve výši 3 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Vedle toho přísluší zástupci za tyto úkony paušální

náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 citované vyhlášky). Za zastupování v řízeních o kasačních stížnostech přísluší zástupci odměna za dva úkony právní služby [sepsání dvou kasačních stížností; § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] ve výši 2 x 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 citované vyhlášky). Odměna a náhrada je zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 3 570 Kč, jelikož zástupce je plátcem daně. Celkem je tak žalovaná povinna nahradit stěžovatelce náklady řízení ve výši 28 570 Kč. Ke splnění této povinnosti byla žalované stanovena přiměřená lhůta třiceti dnů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu